

» Ἐτερος ὁμῶς ἐξηκολούθησε :
 » — Δεσποινὶς Βέρθα, σὰς καλεῖ.
 » Ἡ ἐξ ὀνόματος κληθεῖσα ἠρώτησεν ἐκπεπληγμένη :
 » — Ἐμὲ ἀληθῶς ζητεῖ ;
 » Ὁ δυστυχὴς Ρενέ χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἐκράξε :
 » — Μάλιστα, μάλιστα, σὰς.
 » Οἱ γέλωτες ἐδιπλασιάσθησαν, ἀλλ' ἐκείνη ἐπλησίασε τὸν Ρενέ, ὅστις τὴν ἠρώτησεν :

» — Ἐχετε ἀδελφὴν, δεσποινίς ;
 » Ἰλαρότης διεχύθη τοῖς πᾶσιν· ἡ Βέρθα ἐδίσταζε· τέλος ἤρξατο ἀπομακρυνομένη, ὅτε ὁ Βαράχ, ὅστις διέβλεπεν ἀκτῖνα φωτὸς τῇ εἶπε :

» — Δεσποινίς, ὡς χάριν σὰς ζητῶ, ἀπαντήσατε.
 » Ἐκείνη ἐπὶ στιγμὴν δὲν ὠμίλει· τέλος ὡς λαβοῦσα ἀπόφασιν :

» — Μάλιστα, εἶπεν, εἴμεθα δύο δίδυμοι ἀδελφαί, ἀλλὰ δὲν ἐπανεῖδον τὴν ἀδελφὴν μου ἀφ' ὅτου χρησιμεύω ὡς πρότυπον εἰς τοὺς ζωγράφους.

» Ὁ δ' Ἀρμὲλ ὠχρίασε καὶ ἐκράξε τινασσόμενος μετὰ τῶν δεσμῶν του :

» — Πλάνη ἰδική μου. Μὰ τὴν πίστιν μου ! πόσον ὠμοιάζουν αἱ δύο ἀδελφαί !

» Δὲν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ χρησιμεύουσα ὡς ὑπόδειγμα εἰς τὸν καλλιτέχνην ὅπως κατασκευάσῃ τὴν ὠραίαν ἐκείνην εἰκόνα, ἦτο ἀδελφὴ τῆς Μαγδαληνῆς, τῆς συζύγου του, ἡ δὲ ὁμοιότης ἦτο ὑπερφυσικὴ.

Ὁ Βαράχ ἐν ὀλίγοις ἐξῆγε τοῦτο τοῖς συνδαιτυμόσιν, ἐν ᾧ ὁ Ρενέ ἀποσπασθεὶς τῶν δεσμῶν καὶ ἐλευθερὸς, τινασσόμενος ὡς κύων, ἵνα ἴδῃ τὴν Μαγδαν του, ἣν ὑπὸ τοιοῦτους οἰωνοὺς ἀφῆκε καὶ οὐδὲν ἕτερον δυνηθεὶς ν' ἀρθρώσῃ ἢ ἐν ἀπλῶν «εὐχαριστῶ».

Δ

Ὁ Ρενέ δι' ἐνὸς ἄλματος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του μετ' ἀνοικτὴν καρδίαν, ἀλλ' οὐχὶ πάντῃ ἡσυχός. Ἡρώτα ἐαυτὸν : Τί ἀπέγεινεν ἄρα γε ἡ Μαγδαληνὴ ; Εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν του ἐκράξε : «Μάγδω μου ! μικρά μου Μαγδω !» Οὐδεμία ὁμῶς ἀπάντησις.

Περιῆλθεν ἅπασαν τὴν οἰκίαν, πάντα τὰ ὀψάτια, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου, ὅπου φθάσας ἔστη πρὸς στιγμὴν μετ' ἀκαρδίαν πάλλουν καὶ τοὺς κροτάφους ὕγρους, μετ' αἰσθάνουσαν τὸν μοχλὸν τῆς θύρας καὶ εἰσῆλθε. Καὶ εἶδεν... εἶδε τὴν Μαγδαληνὴν ἐκτάδην κειμένην, ὠχράν, ἀκίνητον καὶ μετ' ἐρυθροῦς ὀφθαλμοῦς. Ἡ ἀναπνοή της ἦτο βραδεία, διακοπτομένη ὑπὸ ἐλατρώων στεναγμῶν.

Ἐφώναξε :

— Μάγδω μου ! μικρά μου Μάγδω !

Ἀγνοῶ διὰ τίνων φράσεων τῇ ἐζήτησε συγγνώμην. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐκείνη τῷ ἔλεγεν ὅτι τότε δὲν ἠδύνατο χάριν τῆς ἀδελφῆς της νὰ ὁμιλήσῃ, ἡ θύρα ἠνοιχθῇ καὶ ἡ θαλαμηπόλος εἰσῆλθε φέρουσα μικρὰν φιάλην. Ἐκόμενον αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον φαρμακείου, κατὰ διαταγὴν τῆς κυρίας της.

Ὁ Ρενέ τὴν ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖράς του μετὰ τρόμου, ἀνέγνωσε τὴν ἐπιγραφὴν Laudanum καὶ τὴν ἔρριψεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου, ἐνῶ ἐκείνη τῷ ἔτεινε τὸ μικρὸν πρόσωπόν της. Ἐκείνος ἐξάλλος ἐκ χαρᾶς τὴν ἐνηγκαλίσθη καὶ μεθυόμενος ἐπανελάμβανε :

— Μάγδω μου ! μικρά μου Μάγδω !

Ἐν Αἰγίνῃ.

Ι. Ν. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐγκαταλελειμμένοι.

[Συνέχεια]

Ἠννόησε τὴν ἀδυναμίαν της ἀπέναντι τῆς ἀταράχου εἰρωνείας τῆς γυναικὸς ταύτης, τῆς πλήρους περιφρονήσεως πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ὁποίας τὸ ψυχρὸν βλέμμα ἐπάγωνε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας της.

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλειπον.

Οἱ κρόταφοὶ της ἐπαλλον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐθελοῦντο· ἤσθανετο ὅτι ἀπώλετο.

Οἱ λόγοι της οὐδεμίαν εὕρισκον ἡχώ.

Εἰς γωνίαν τινὰ ἡ ὑποκόμησά ἐστραμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον πρὸς τὰ ἔξω, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της, δὲν ἐτόλμα νὰ ἱκετεύσῃ διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν φίλην της, ἥς ἠννόει τὴν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν.

Καὶ αὕτη δὲ ἡ θέσις, εἰς ἣν εὕρισκοντο, ἀπεδειλία τὴν Μερσεδές.

Ἐκεῖ πρὸ εἰκοσαετίας ἐκάθητο αὕτη πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κυρίας της, ἐνῶ ὁ προσβληθεὶς σύζυγος, παρ' αὐτῆς εἰδοποιηθεὶς, ἐκτύπα τὸν ἐραστὴν τῆς Ματθίλδης.

Τὸ καλλυντήριο οὐδαμῶς εἶχε μεταβληθῇ.

Ἀνεγνώριζε τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἐμπετάσματα, ὧν ἐπίτηδες διεφύλαττον καὶ τὸ ὕψος καὶ τὸ σχῆμα, ὡς εἰ ἐπρόκειτο νὰ συντηρῶσι τὸ μῖσος τὸ προελθὼν ἐκ τῆς προδοσίας καὶ τῆς δολοφονίας ἐκείνης.

Ἐπεκράτησε σιγὴ.

Ἀκουσίως της ἡ ὑποκόμησά ἐστράφη καὶ τὸ βλέμμα αὐτῆς, πλήρες οἴκτου, ἐνέπνευσεν ὀλίγον θάρρος εἰς τὴν μιγάδα.

Ἡ Μερσεδές ἐρρίφη εἰς τὰ γόνατα τῆς μαρκησίας.

— Κυρία, ἐκραύγασε, κάμε ὅ,τι θελεῖς δι' ἐμέ, φόνευσόν με, διώξόν με, καταπάτησόν με ὑπὸ τοὺς πόδας σου, ἀλλὰ λυπήσου τὴν κόρην μου ! Δι' αὐτὴν μόνην σὲ ἱκετεύω, δι' αὐτὴν ταπεινοῦμαι ! Εὐσπλαγχνίσου την. Εἶσαι πανίσχυρος, τὸ αἰσθάνομαι, καὶ οὐδὲν δύναμαι νὰ ἐλπίσω ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐν τούτοις

ἔχει δικαίωμα, διότι τὸ αἷμα τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτὰν ρεεῖ εἰς τὰς φλέβας της.

» Τί νὰ γείνη χωρὶς χρήματα, χωρὶς ὑποστήριξιν ; Εἰς μίαν μόνην ὥραν, εἰς μίαν στιγμὴν, ἀπώλεσε τὰ πάντα. Εἶσαι ἐχθρά μας, τὸ γνωρίζω. Ἀλλὰ τί σὰς μέλλει δι' ἐν μικρὸν μέρος τῆς περιουσίας ἐκείνης, ἀφοῦ οὔτε θὰ τὸ αἰσθανθῇτε ; Σὰς ἐπείραξα· δὲν εἶχον τὴν συναίσθησιν τοῦ πράγματος, σὰς ζητῶ συγγνώμην ! λησμονήσατέ το !

Καὶ ἡ Μερσεδές ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς αὐτήν.

— Ἐτελείωσας ; ἠρώτησεν ἡ Ματθίλδη.

— Ναί.

— Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου. Οὐδὲν ἐλπίζε παρ' ἐμοῦ. Ἐχεις, λέγεις, δικαίωματα ; διεκδικήσας τα, τὰ δικαστήρια εἶναι ἐδῶ. Ζητεῖς οἶκτον ; Ἐλαβες σὺ πρὸς ἐμέ, ὅταν με ἐπρόδιδες καὶ με ἐπώλεις ; Ἐλαβε τοιοῦτον ἐκείνος, οὗ ἐπικαλεῖσαι τὸ ὄνομα, ὅτε ἐδῶ, εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον, ἐφόνευσεν τὸν ἀνθρώπον, τοῦ ὁποίου τὴν μνήμην διαφυλάττω πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας μου ;...

— Ἀ ! κυρία, ἐφώνησεν ἡ Μερσεδές, σὺ λοιπὸν τὸν ἐφόνευσες !

— Λέγε το, ἔστω ! κατάγγελέ με ἀντολμᾶς καὶ θὰ μάθης πόσον θὰ πιστευθῶσιν αἱ συκοφαντίαι σου ; ἄς καταφρονῶ. Χαῖρε. Ἐξέλθε, διότι ἡ συνέντευξις αὕτη διήρκεσε παρὰ πολὺ· ὁμιλεῖς περὶ μέσων συντηρήσεως. Ἐχεις πάντοτε ἐν ἀσφαλὲς αἱ κόρραι τῆς φυλῆς σου εἶναι περιζήτηται ὑπηρέτριαι, ὅταν δὲν προδίδουσι τοὺς κυρίους των.

Καὶ ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ ἐλατήριο τοῦ κώδωνος. Ἡ θαλαμηπόλος ἐνεφανίσθη πάραυτα.

— Ὁδήγησε τὴν γυναῖκα ταύτην, διέταξεν ἡ μαρκησία.

— Εἶναι περιττόν, εἶπε, γνωρίζω τὸν ὁρόμον. Εἶσαι μήτηρ ὡς ἐγώ· εἶσαι ὁμῶς πλουσία, ἀλλὰ τὴν περιουσίαν ταύτην ἐκλεψας. διότι ὁ υἱός σου εἶναι νόθος καὶ κατέχει τὰ ἀγαθὰ ἄλλου· ἴσως ὁ νόμος, νόμος ἀδίκος καὶ σκληρός, εἶναι ὑπὲρ σοῦ ! καὶ θὰ ὑποστῶμεν τὴν ἥτταν ἀντὶ τοῦ θελήσει· ἀλλ' ἔσο κατηραμένη σὺ καὶ οἱ περὶ σέ !

Ἡ μαρκησία ἔσχεν ἀδιόρατον κλονισμόν τῶν ὤμων, ἀλλὰ διὰ τοῦ δακτύλου τῇ ἐδείξε τὴν θύραν.

Ἡ μιγάς ὑπήκουσε συντετριμμένη καὶ ἔχουσα ἐν τῇ καρδίᾳ λύσσαν καὶ ἀπελπισίαν ἐνταυτῷ.

Ἐξήρχετο ἐξηυτελισμένη, λιπόθυμος καὶ τὴν κεφαλὴν κάτω νεύουσαν, ὅτε ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τοῦ καλλυντηρίου, ἀντιμετωπίσθη πρὸς ἀνθρώπον, ὅστις ἔστη ἐπὶ στιγμὴν καὶ ἐφάνετο παρατηρῶν αὐτὴν μετὰ προσοχῆς.

Ἐνστικτικῶς ὕψωσεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ κύριος βαρόνος. ἐψιθύρισε.

— Τίς εἴσθε ; εἶπεν οὗτος.

— Ἡ Μερσεδές.

Ἐφάνη ἐρευνῶν ἐν τῇ μνήμῃ του.

— Ἀ ! ναί ! ἀπαίσιον ὄνομα ! καὶ πῶς τολμᾶτε νὰ ἐμφανισθῇτε εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ;

Ἦτο τὸ τελευταῖον κτύπημα.

Οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλπίσῃ πλέον.

Ὁ Μορέλ τὴν ἐνέπαιξε.

Ὁ βρόχος εἰσῆλθε καὶ ἡ θύρα τοῦ καλ-
λυντηρίου ἐκλείσθη ὀπισθὲν τοῦ.

Ἐκεῖνη ἔμεινε μόνη, διωχθεῖσα ὑπὸ τῆς
μαρκησίας καὶ τοῦ Μαξίμου. Ὁ τολμηρὸς
τραπεζίτης ἐφευδετο ἐκθειάζων τὴν γενναϊό-
τητα αὐτῶν, ἐνῶ δὲν εὔρε παρ' αὐτοῖς ἡ
τὴν περιφρόνησιν καὶ τὴν προπετῇ καὶ ἄ-
καμπτον σκληρότητα τῆς ἰσχύος μὴ κατα-
δεχθείσης καὶ νὰ συζητήσῃ τὰ δικαιώματά
της.

Οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ὁμοιάζον πρὸς φρου-
ρια, ὧν ἡ φρουρὰ κρύπτεται καὶ τὰ τεῖχη
τῶν μόνων ἐμπνέουσι τρόμον εἰς τοὺς πυγ-
μαίους, οἵτινες ἔρχονται νὰ τὰ πολιορκή-
σωσι.

Ἡ δυστυχὴς οὐδέποτε εἶχε πιστεῦσαι εἰς
τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ διαθήματός της.

Τὸ ἐπεχείρησε μὲ τὴν καρδίαν αἰμάσσου-
σαν καὶ κατεσπαράγμενην, χάριν τῆς θυ-
γατρὸς της μόνον, καὶ ἵνα μὴ δύναται νὰ
μεμφθῇ ἑαυτῆς ὅτι οὐδὲν παρημέλησεν.

Εἰς τὴν Κούβαν οὐδὲν ἠδύνατο νὰ ἐλ-
πίσῃ παρὰ τοῦ Ἀλκαδου. Οἱ δικασταὶ ἦ-
σαν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πανισχύρου Μο-
ρέλ.

Αὐτὸς ἦτο ὁ ἀληθὴς ἄρχων καὶ σχεδὸν
ἡ μόνη δύναμις τῆς Ἀβάνας.

Ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἐκλινε τὴν πλάστιγγα εἰς
πάσας τὰς σπουδαίας ὑποθέσεις.

Ἦξευρεν ἐπίσης ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ ἐργάτης
τῶν δυστυχῶν της.

Κλίνουσα γόνυ πρὸ τῆς θελήσεως τοῦ
μαρκησίου, δὲν ἐτόλμησε ν' ἀντεῖπῃ εἰς τὰς
ἀποφάσεις του.

Πόσον πικρῶς μετενόει τώρα!
Ἐκ τῆς ἀλληλουχίας τῶν ἀπαισιῶν συμ-
βεβηκότων, ἠννόει ὅτι αἱ συμβουλαὶ του
ἔφερον τὴν καταστροφὴν της, καὶ ὅτι, ἐξυ-
πηρετῶν οὕτως τὸ μῖσος τῆς μαρκησίας καὶ
τοῦ βαρόνου, ἅμα ἐπίστευσεν εὐκαίρως τὴν
περίστασιν, συνέλαβε τὴν τρομερὰν ἰδέαν
τῆς δολοφονίας τοῦ ἐραστοῦ της καὶ ἐμί-
σθωσε τοὺς ἀγνώστους ἐργάτας τοῦ κακουρ-
γήματος.

Ἄλλ' ἐκεῖ πέραν θὰ ἦτο ἔργον παραλο-
γισμοῦ νὰ τὸν καταγγείλῃ.

Ἦθελον τὴν θεωρήσῃ παράφρονα.

Καὶ εἰς τοὺς Παρισίους ἔδλεπεν ἑαυτὴν
ἐτι μᾶλλον ἀνίσχυρον.

Ξένη, χωρὶς σχεδὸν χρήματα, διότι ὁ Μο-
ρέλ διὰ καταχθονίου ἐπιτηδεύματος, τῇ ἐ-
χορήγησε μόνον ὀλίγας χιλιάδας, ὅσαι θὰ
ἤρουν νὰ τὴν ἀπομακρύνωσιν, αἱ δὲ δαπά-
ναι τοῦ ταξιδίου ἀπερρόφησαν τὰς ἡμίσεις
αὐτῶν. Πῶς θὰ ἐτόλμα αὕτη νὰ ἐπιχειρήσῃ
ἀγῶνα κατ' ἀντιπάλων πλουσιῶν καὶ ἰσχυ-
ρῶν δυναμένων νὰ διαθέσωσιν ἅπειρα χρήμα-
τα, νὰ λάβωσι πρὸς ὑπεράσπισίν των τοὺς
ἐξοχωτέρους τῶν νομικῶν καὶ νὰ διαφθείρω-
σιν ὅσους ἤθελον τυχὸν ἀναλάβῃ τὴν ἰδικὴν
των;

Ἡ καταστροφή των τῇ ἐφάνη τελεία καὶ
ἀνεπανόρθωτος.

Καὶ ἐν ἐσχάτῃ ἀγωνίᾳ ἠρώτα ἑαυτὴν τί
θὰ ἐγένετο ἡ θυγάτηρ της!

Περὶ ἐκείνης μόνον ἐφρόντιζε.

Διασχίζουσα τὰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας
τοῦ μεγάρου δ' Ἀρτάν, τὰ γόνατά της ἐκάμ-
πτοντο, ἡ κεφαλὴ της ἐστρέφετο, οἱ ὀφθαλ-

μοὶ της ἐσκοτίζοντο καὶ παραζαλισθεῖσα ὑ-
πῆστη τὰ πρῶτα συμπτώματα νόσου ἀ-
γνώστου.

Ἄλλ' ἄπαξ ἐν τῇ ὁδῷ ἐξελθοῦσα, ὁ κα-
θαρὸς ἀὴρ ὁρσίσας τὸ πρόσωπόν της, τῇ ἀ-
πέδωκεν ὀλίγας δυνάμεις.

Η'

Ἐσκέφθη τότε νὰ κάμῃ τελευταίαν τινα
ἀπόπειραν.

Ἐὰν συνεβουλευέτο τινα;

Ἦτο ἀδύνατον ὁ νόμος νὰ μὴ εἶχε λάβῃ
πρόνοιάν τινα ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ τέκνου της.

Ἄλλὰ νὰ συμβουλευθῇ ποῖον;

Ἀνεμνήσθη τότε τοῦ κυρίου Σεραφεῖμ.

Ἦρχετο οὗτος συχνάκις παρὰ τῇ μαρκη-
σίᾳ.

Ἀνεπόλει ἐν τῇ μνήμῃ της τὸ εὐγενὲς ἦ-
θος του, τὸ σοβαρὸν καὶ ἀξιοπρεπὲς ἐν ταύ-
τῳ καὶ τὴν πρὸς αὐτὴν εὐγενῆ συμπεριφο-
ρὰν του κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους.

Ἄλλως τε δὲν ἐγνώριζε καὶ κανένα ἄλ-
λον.

Ἀμαξὰ τις διέβαινε ἐκεῖθεν κατὰ τὴν
στιγμὴν ἐκείνην.

Ἐρρίφθη ἐν αὐτῇ, οἶδουσα τὴν διεύθυν-
σιν τοῦ χρηματιστοῦ:

— Ὅδὸς Κοινοβίου, εἶπε.

Μετὰ δέκα λεπτά ἡ ἀμαξὰ ἐστάθη πρὸ
τῆς θύρας οἰκίας, σοβαροῦ ἐξωτερικοῦ, οἰκο-
δομημένης δι' ὀπτῶν πλίνθων καὶ σχιστολί-
θων, εἰς τὸ βάθος αὐλῆς περιτετοιχισμένης
καὶ κλειομένης διὰ κιγκλίδων.

Ὁ οἶκος οὗτος εἶχε ἀπόπνοιάν τινα ὁ-
μοιάζουσαν πρὸς ὁσμὴν εὐρωτιῶντος μονα-
στηρίου.

Ἡ Μερσεδὲς, ἀφ' οὗ διέσχισε μακρὰν καὶ
σκοτεινὴν ὁδόν, εἶδεν ἐνώπιον αὐτῆς εὐρύ-
χωρον κλίμακα, φέρουσαν κιγκλίδωμα ἐκ
σφυρηλάτου σιδήρου, τῆς ὁποίας αἱ ἐκ λευ-
κοῦ λίθου βαθμιῶδες ἦσαν ἐσκαμμέναι ἐκ τῆς
χρήσεως πολλῶν γενεῶν.

Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, κάτωθεν μεγά-
λης θύρας, ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας:
«Γραφεῖον».

Ἐστρεψε τὸν χάλκινον στρόφιγγα καὶ ἀ-
νοιγείσας τῆς θύρας εὐρέθη πρὸ τῶν ἐργαζο-
μένων ὑπαλλήλων, οἵτινες, εἰς τὴν θέαν αὐ-
τῆς, ἤγειραν τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ κύριος Σεραφεῖμ; ἠρώτησεν αὕτη.

— Εἰς τὸ γραφεῖον αὐτοῦ, εἰς τὸ βάθος.

— Δύναται τις νὰ τὸν ἴδῃ;

— Εἶναι μόνος· εἰσέλθετε.

Τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου των ἦτο αὐστη-
ρὰς ἀπλότητος.

Τρεῖς ἔδραι ἐκ πρασίνου βελούδου, ἐκχρω-
ματισθέντος ὑπὸ τῆς πολυκαιρίας εἰς τοὺς τοί-
χους βιβλιοθηκαὶ καὶ χαρτοθηκαὶ πλήρεις
κονιοῦτο· μέγα γραφεῖον τοῦ συστήματος
τῆς αὐτοκρατορίας· ἐπὶ τῆς ἐστίας ὥρολό-
γιον ὑποβασταζόμενον ὑπὸ Σωκράτους τινὸς
ἢ Πλάτωνος ὀρειχαλκίνου ταῦτα ἦσαν ὅ-
λος ὁ διάκοσμος αὐτοῦ.

Ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ὕψωσεν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του τὰς διόπτρας του καὶ ἠτένισε διὰ
τῶν φατῶν ὀφθαλμῶν του τὴν ἐπισκέπτριαν.

— Ἐ! Ἐ! Ἐ! εἶπεν οὗτος, μήπως ἀ-

πατῶμαι; δὲν εἶναι ἡ εὐμορφος Μερσεδὲς,
τὴν ὁποῖαν βλέπω ἐνώπιόν μου;

— Αὕτη ἡ ἰδίᾳ, κύριε.

— Καὶ πῶς εὐρίσκεισαι ἐδῶ, τέκνον μου;

Ἐνθαρρυνθεῖσα ὑπὸ τῆς καλοκαγάρθου
ταύτης δεξιῶσεως, ἡ μιγὰς ἀνέπνευσεν ἐλευ-
θέρως.

Ἐπέθεσεν ὅτι παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ
τῷ δικαίῳ καὶ ἐντίμῳ θὰ εὕρισκε στήριγμα
καὶ τῷ διηγῆθαι τὴν ἱστορίαν αὐτῆς.

Καθόσον ἡ διήγησις αὐτῆς προὐχῶρει, ἡ
φυσιογνωμία τοῦ κ. Σεραφεῖμ ἐγένετο σο-
βαρὰ καὶ ἐξέφραζεν οἶκτον καὶ συμπαθῆ
θλίψιν.

— ὦ! ὦ! ἐπανελάμβανε πολλάκις.
πάντα ταῦτα εἶναι λίαν σοβαρὰ, ἐξακολου-
θησον τέκνον μου.

Καὶ ἤκουε μετ' ἀκαταπτώτου ὑπομονῆς
πᾶν ὅ,τι ἡ δυστυχὴς γυνὴ τῷ ἐνεπιστεύετο,
τὰς ἐλπίδας της, τὴν παρελθούσαν εὐπρα-
γίαν της, τὴν ἀπωλεσθεῖσαν εὐτυχίαν καὶ
τὸν κεραυνόν, ὅστις ἀφ' ἧς ἐνέσκυψεν ἐπ'
αὐτῆς.

— ὦ! ὦ! ἐπανελάμβανεν ὁ ἀγαθὸς
ἄνθρωπος, στηρίζων τὸν πῶγωνα αὐτοῦ εἰς
τὰς δύο τοῦ χεῖρας καὶ καμμύων τοὺς ὀφθαλ-
μούς.

Ἡ Μερσεδὲς ἐφάνετο ἐλαφρυνθεῖσα ἀπὸ
τὸ πνίγον αὐτὴν βάρος.

Εἶπε τὰ πάντα ἄνευ ψευδοῦς συστολῆς
καὶ χωρὶς οὐδὲν νὰ παρασιωπήσῃ.

Ὡμολόγησε τὰς ὑποφίας της, ἐπὶ τῶν αὐ-
τουργῶν τοῦ ἐν Καρδέναις ἐγκλήματος, διότι
ὁ θάνατος τοῦ μαρκησίου προῆλθεν ἐκ σα-
τανικῆς μηχανορραφίας, τὰς συμβουλάς τοῦ
κυρίου Μορέλ, τὴν ταπείνωσιν, ἣν πρὸ μι-
κροῦ ἐδοκίμασε καὶ τὰς περιφρονήσεις τῆς
μαρκησίας δ' Ἀρτάν.

Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ κύριος Σεραφεῖμ ἐ-
στέναξε διὰ τρόπου δεκνύοντος ἀπόλυτον
πίστιν εἰς τὰ λεχθέντα.

— Ἄ! ἐὰν ἐγὼ ἤμην ὁ ἐμπιστος τοῦ
μαρκησίου, δὲν θὰ εὐρίσκεσθε σήμερον εἰς
τὴν ἀξιοθρήνητον ταύτην θέσιν.

Οἱ λόγοι οὗτοι συνέσφιγγαν τὴν καρδίαν
τῆς ἀτυχοῦς γυναίκος.

— Ἀξιοθρήνητον! ἐψιθύρισε αὕτη.

— Ἀξιοθρήνητον, φοβεράν, προσέθηκεν
ὁ κύριος Σεραφεῖμ, ἐπιμένων εἰς τὰς αὐτὰς
λέξεις. Πᾶν ὅ,τι λέγετε εἶναι ἀληθές, τὸ πι-
στεύω· ἐκτὸς ὑπερβολῶν τινῶν τῆς ἐξημμέ-
νης φαντασίας σας· ἀλλὰ εἰς ποῖον νὰ πα-
ραπονεθῆτε; τὰ πάντα εἶναι καθ' ὅμων!
καὶ πρῶτον πάντων ὁ κώδηξ. Καὶ ἔδειξε ру-
παρὸν τόμον κείμενον ἐπὶ τῶν κατεσκευασμέ-
νων χαρτίων. Αὕτη ἡ τάξις τοῦ νόμου!...βλέ-
πετε... Ἡ Μερξία, τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ παιδίον,
εἶναι θυγάτηρ τοῦ μαρκησίου δ' Ἀρτάν. Τίς
ἀμφισβᾷλλει; τὰ πάντα τὸ ἀποδεικνύουσιν,
ἀλλ' ὁ νόμος αὐστηρῶς ἀπαγορεύει εἰς τοὺς
δικαστὰς νὰ συζητήσωσι τοῦτο. Ἐκεῖθεν λοι-
πὸν οὐδεμίᾳ ἐλπίδι. Αἱ προσπάθειαι σας θὰ
συνετρίβοντο κατ' ἀνυπερβλήτων ἐμποδίων.

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY